

kunne de ikke komme med. Jeg tror, at det, som jeg har anført, er Grunden. Det vil ikke være rigtigt at nævne bestemte Amter, men jeg kunde godt gøre det, og vil det ærede Medlem spørge mig privat, skal jeg gerne over for ham nævne bestemte Amter i Jylland, hvor der er den mest skrigende Forskel, og det er ikke Jordboniteten, der gør det, men den Upraktiskhed og Formalisme, med hvilken der tages paa Sagen, fordi de vedkommende, hvad der til en vis Grad geraader dem til Ære, ere bange for at gøre noget, som ikke er i Overensstemmelse med Loven.

Som sagt, jeg er meget glad ved denne Lov og haaber, at den vil virke til forøget Gavn for mange ude paa Landet, som ved Hjælp af den kunne opnaa at blive selvstændige. Jeg tvivler ikke om, at naar vi have et Ministerium, der tager saa liberalt paa Sagen som det nuværende, vil der intet være i Vejen for at faa Sagen ført ud i Praksis, selv om det paa enkelte Punkter, som fremhævet fra flere Sider, kunde have været ønskeligt, at det havde været lidt anderledes. Med disse Ord skal ogsaa jeg give denne Sag min bedste anbefaling.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 79 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsraadet.

Den næste Sag paa Dagsordenen skal jeg, da der endnu ikke foreligger Erklæring fra det vedkommende Udvalg, lade udgaa af Dagsordenen.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til og Ændringer i Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3769 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Martin Olsen): Ved tidligere Forhand-

linger om det Spørgsmaal, som omhandles i det foreliggende Forslag, har man formentlig fra alle Sider været enig om, at man efterhaanden skulde søge at drage flere og flere Arbejdere ind under Ulykkesforsikringen, men da Opfattelserne vare saa modstridende og Interesserne saa modsatte, resignerede man og blev staaende ved Loven af 7. Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder. Det blev under alle de mange Behandlinger, denne Sag er undergaaet, forudsagt, at der vilde fremkomme Vilkaarligheder og Uretfærdigheder ved de Grænsetilfælde, der vilde opstaa, og det har jo ogsaa vist sig og har maattet vise sig. Sagen har imidlertid efterhaanden arbejdet sig lidt længere frem, idet vi dog nu have faaet en Lov, hvorved Fiskere kunne ulykkesforsikre sig ved Loven af 3. April 1900, og i Fjor behandlede der i Rigsdagen et Forslag om Tillæg til Lov af 7. Januar 1898, hvilket Forslag er blevet til Lov af 15. Maj 1903. Det omhandlede imidlertid kun administrative Vanskeligheder, som Arbejdsraadet mente maatte klares, nemlig Forhold vedrørende Dagpengene, Tidsgrænsen for Sagernes Afgørelse, Understøttelsens Varighed samt Lægeerklæringerne. Dermed er Sagen jo ikke endt, og det viste sig da ogsaa, at under Behandlingen af det sidstnævnte Forslag var der, saa vidt jeg kan se, fra alle Sider Enighed om, at man snaarest muligt maatte skride til en Udvidelse af den bestaaende Ulykkesforsikringslov. Ogsaa i Landstinget gjorde den samme Følelse sig gældende, men af Hensyn til, at det da foreliggende Forslag ikke greb ind i selve Lovens Principper, men kun tilsigtede at forandre Forhold vedrørende Administrationen, resignerede man ogsaa der fra alle Sider og blev staaende ved den Grænse, som det af Forsikringsraadet udarbejdede Lovforslag havde sat. Men hermed ere jo Kravene ikke hendøde. Navnlig hos de Folk, som lide under de bestaaende Vilkaarligheder, gør Kravet om en Forandring sig stærkt gældende. Jeg er sikker paa, at Forsikringsraadet mange Gange faar Forespørgsler, og at det mange Gange bringes i en saadan Situation, at det maa forsvare den bestaaende Lovs Urimeligheder. I alt Fald ved jeg aldeles bestemt, at Arbejderorganisationer mange Gange maa svare paa Spørgsmaal, som opstaa, med at henvise til, at det kan ikke hjælpe, der er intet at gøre, selv om de Grænser, som ere fastsatte i den bestaaende Lov, ere urimelige, staa de der nu